

ker på, at det kun er ukomplicerede enkle sager, der bliver afgjort ved hjælp af formandsafgørelser. Men det er jo noget, vi kan se på i udvalget.

Der er en enkelt ting, der undrer os ganske meget, og det er, hvorfor formanden og næstformændene skal være dommere, for som bekendt har dommerne her i landet ganske meget at lave og ganske store biindtægter, og spørgsmålet er, om det er særlig nødvendigt, at formanden og næstformændene er dommere. Kunne det ikke tænkes, at andre habile jurister kunne bestride hvervet, så at vi ikke behøvede at belaste den i forvejen hårdt plagede dommerstand med yderligere opgaver? Det synes vi var værd at overveje.

Og så vil jeg på linje med den konservative ordfører gerne sige noget principielt om klager i sundhedsvæsenet:

Jeg synes, det helt afgørende, når vi ser på klagesystemet, er, om klagerne bliver brugt således, at sundhedsvæsenet lærer af de enkelte sager, om klagerne bruges som en adgang til at finde årsagerne til klagerne for på den måde at rette op på fejl og mangler i systemet, sådan at man forebygger kommende klager.

Det gør man nogle steder i sundhedsvæsenet, men det er langt fra alle steder, man gør det. Og jeg kunne godt forestille mig, at man kunne få ganske meget ud af, både at klagerne blev fulgt mere systematisk op på den enkelte afdeling og det enkelte hospital og der dér blev lavet en slags kvalitetsudvikling på baggrund af klagerne, og at der var mulighed for at gøre en mere overordnet indsats for at se på, hvad det er for en slags klager, der typisk kommer.

For dér viser det sig jo, at det meget ofte er klager over dårlig kommunikation, og så synes jeg, det var værd at samle dem sammen for dermed at forsøge at lære nogle af de læger, der stadig væk ikke kan finde ud af at snakke med deres patienter, at blive bedre til det, for så forebyggede vi muligvis en hel del af klagerne – til gavn både for patienterne og for klagesystemet.

På den måde synes jeg vi også centralt skal bruge erfaringerne fra klagesystemet til en meget bevidst kvalitetsudvikling. Det er nok et af de områder, der er grund til at sætte ind på, og det regner jeg med at vi kan gøre, for det er formentlig også sundhedsministerens intention at komme med et forslag på selve patientforsikringsområdet, hvor vi jo også har nogle aftaler om at kigge på beløbsgrænserne, for at flere kan få en rimelig erstatning, når de har været ude for en fejlbehandling eller et problem i systemet.

Så jeg vil bede ministeren bekræfte, at vi også skal behandle dét på et senere tidspunkt i denne samling.

Vibeke Peschardt (RV):

Det er jo svært at være uenig i, at det er en god ting at nedsætte ventetider, og ventetiderne i forbindelse med klager for Patientskadeanævnævnet er selvfølgelig alt for lang, når de er på et år.

Det, der ligger i lovforslaget, er – i hvert fald sådan som jeg læser det – at hvis det gennemføres med det samme, kan ventetiden nedbringes til ca. det halve.

Man laver nu to ankenævnsmøder om måneden i stedet for ét, og man ansætter det personale, der skal til for at behandle det stigende antal klager, man har. Så må man jo på et senere tidspunkt vende tilbage og se, om det er nok.

Vi er også tilfredse med, at Forbrugerrådet har fået en plads i det her.

Så vil jeg godt hæfte mig lidt ved det, de to foregående talere, nemlig hr. Jørn Jespersen og fru Karen Højte Jensen, sagde om det tilgrundliggende, nemlig tilfredsheden eller mangelen på samme i sundhedsvæsenet, der afføder klager her.

Nu er det jo sådan, når man laver undersøgelser om tilfredsheden med sygehusvæsenet specielt, at man faktisk finder ud af, at langt de fleste, over 90 pct., er tilfredse med den behandling, de får. Men der er altså stadig væk en relativt stor utilfredshedsprocent, og jeg synes også, man kunne gøre noget for at få undersøgt, hvor den stammer fra.

Så hører jeg her, at mange af de klager, der fremkommer, er klager over dårlig kommunikation. Jeg kunne derfor godt forestille mig, at man f.eks. i ankenævnet her lavede en årsberetning eller lignende, der gjorde, at man kunne se, hvad det var for typer af klager, der kom frem, og så kunne man måske bruge det materiale i andre sammenhænge. Jeg ved ikke, om det allerede er tilfældet – det må jeg skynde mig at sige – men ellers var det i hvert fald en mulighed.

Så vil jeg lige til allersidst minde ministeren om, at når der nu skal udnævnes nye nævnsmedlemmer, så er det jo altså et offentligt nævn, vi har med at gøre, og så findes der en lovgivning om råd, nævn og kommissioner, hvortil der skal indstilles både mænd og kvinder. Ministeren er fuldstændig frit stillet med hensyn til, hvem han eller hun vil udnævne, men jeg minder, hver gang jeg får lejligheden, om denne her